

Jacqueline Wilsonová

PRVNÍ



SLZY

Ilustroval Nick Sharratt

První slzy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz



Jacqueline Wilsonová

První slzy – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PRVNÍ SLZY

Jacqueline Wilsonová

PRVNÍ SLZY



Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2002 Jacqueline Wilson

Illustrations © 2002 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Girls in Tears*

(Published in Great Britain by Doubleday a division
of Transworld Publishers Ltd in 2002)

přeložila © 2003, 2011, 2018 Daniela Feltová

Redakce textu: Ilona Staňková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Třetí vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-018-5 (tištěná verze)

ISBN 978-80-7595-146-5 (ePDF)

Věnováno
Rosemary, Vicky, Stacey, Kayleigh,
Lizzie, Lauren, Mhairi, Rupal,
Sarah Jane, Billy, Farah
a všem mým přítelkyním
z Wardu č. 27

a také památce
dvou skvělých děvčat,
Rohiny a Jo.

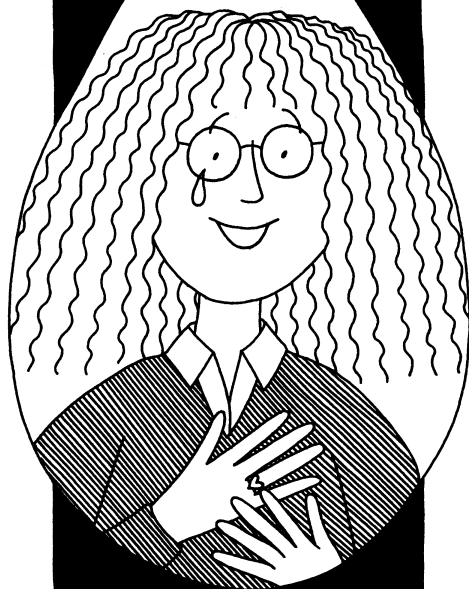
Obsah

První kapitola	
Holky pláčou,	
když jsou šťastné	9
Druhá kapitola	
Holky pláčou,	
když jim kamarádky říkají hnusné věci	19
Třetí kapitola	
Holky pláčou,	
když jim umře domácí mazlíček	29
Čtvrtá kapitola	
Holky pláčou,	
když se jim nelíbí, jak vypadají	39
Pátá kapitola	
Holky pláčou,	
když jim někdo ukradne jejich nápad	47
Šestá kapitola	
Holky pláčou,	
když to u nich doma neklape	57
Sedmá kapitola	
Holky pláčou,	
když mají jejich kamarádky tajnosti	65
Osmá kapitola	
Holky pláčou,	
když jim kamarádky řeknou, že jsou tlusté	75
Devátá kapitola	
Holky pláčou,	
když se pohádají s kamarádkami	83
Desátá kapitola	
Holky pláčou,	
když je jejich kluk nechápe	93

Jedenáctá kapitola	
Holky pláčou,	
když se jim splní sen	105
Dvanáctá kapitola	
Holky pláčou,	
když je jim jejich kluk nevěrný	115
Třináctá kapitola	
Holky pláčou,	
když mají zlomené, zlomené, zlomené srdce	127
Čtrnáctá kapitola	
Holky pláčou,	
když jsou osamělé	141
Patnáctá kapitola	
Holky pláčou,	
když se vzbudí a všechno se jim opět vybaví	149
Šestnáctá kapitola	
Holky pláčou,	
když se omlouvají	159
Sedmnáctá kapitola	
Holky pláčou,	
když všechno nakonec končí happy endem	171

1.

Holky plačou



když jsou
šťastné

Nikdy neuhádnete, co se mi stalo! Jsem šíleně, šíleně šťastná. Chce se mi zpívat, smát se, křičet a dokonce i trochu plakat. Nemůžu se *dočkat*, až o tom řeknu Nadě a Magdě.

Scházím dolů do kuchyně na snídani, kde usrkuju kávu a uždibuju suchý toast s rukou nápadně nenápadně položenou vedle talíře.

Čekám, až si toho někdo všimne. Radostně se culím na tátu a na svou nevlastní mámu Annu. Usmívám se dokonce i na svého brášku Dalamánka, přestože mu u nosu visí dlouhá a nechutná zelená nudle.

„Co se na mě tak culíš?“ zahuhňá Dalamánek s pusou plnou marmelády. Došlo nám máslo, tak mu Anna dovolila, aby si na toast namazal dvojitou vrstvu marmelády. „A nečum tak na mě.“

„Já na tebe vůbec nechci koukat, ty usmrkanče. Není na tebe totiž moc hezkej pohled.“

„Já taky *nechci* bejt hezkej,“ odsekne Dalamánek a popotáhne tak hlučně, že začne protestovat celá rodina.

„Propánakrále, dítě, vždyť se nám z tebe zvedne žaludek,“ pokárá ho táta a plácne ho po hlavě novinami.

„Vysmrkej se, Dalamánku,“ nařídí mu Anna, která něco zuřivě kreslí.

No dobře, možná bylo trochu nerealistické očekávat, že si toho všimnou táta nebo Dalamánek, ale byla jsem si jistá, že Anna to uvidí hned.

„Nemáme žádný *kapesníky*,“ oznamuje vítězně Dalamánek a u nosu se mu začínají dělat bubliny.

„No jo, vlastně máš pravdu. Včera jsem se nedostala na nákup,“ zhrozí se Anna. „Víš co? Vysmrkej se do toaleťáku.“

„Já žádnej nemám,“ prohlásí Dalamánek a rozhlíží se kolem sebe, jako by čekal, že příběhne jezevčík s rolí papíru v tlamě, jako to viděl v reklamě. „Co to maluješ, mami? To je králík? Ukaž.“

Vytahuje Anně papír zpod ruky. Anna ho nechce pustit. Papír se trhá na dvě poloviny.

„Proboha, Dalamánku, vždyť na těch zatracenejch králíkách dělám od šesti od rána!“ vykřikne Anna. „Okamžitě utíkej na záchod, najdi si papír a vysmrkej se. Je mi z tebe *špatně*, slyšíš?“

Dalamánek vyděšeně popotáhne. Slézá z židle a s nešťastným výrazem se otáčí. Provinile upouští roztržený návrh na zem a s roztřesenou bradou se rozbíhá ke dveřím. Slyšíme, jak se na chodbě rozbřečí.

„On pláče, Anno,“ ozve se táta.

„Já vím,“ odsekne Anna a začíná kreslit nový návrh.

„Co je to s tebou?“ diví se táta a odkládá noviny. „Proč jsi na něj hned tak vyjela? Chtěl se jen podívat.“ Pak se s mučednickým výrazem zvedá od stolu. „Jdu toho chudinku malýho utěšit.“

„Jen jdi,“ zavrčí Anna se zařatými zuby. „Konec konců je to taky tvoje dítě. Jenom ti chci připomenout, že když se dneska v noci pětkrát vzbudil kvůli ucpanému nosu, *ty* jsi spokojeně chrápal.“

„Já se nedivím, že má plnej nos, když se, chudák, ani nemá do čeho vysmrkat. Proč tu, propána, ne-

jsou takový věci, jako je máslo a kapesníky? Já bych přitom řek, že to jsou ty nejnnutnější potřeby.“

„To jistě,“ odpovídá Anna zdánlivě klidně, ale ruka s tužkou se jí začíná třást. „A obyčejně se v tomhle domě vždycky objeví jako zázrakem, protože *jeden z nás* je každé tejdén přivleče ze supermarketu.“

To už je na mě příliš. Moje šťastná bublina zřejmě každou chvíli splaskne. Ruka, která před chvílí zářila štěstím, se mi svírá v pěst. Co je to s tátou, Annou a Dalamánkem? Proč jsou pořád takoví mrzutí? Proč se táta nenabídne, že na ten nákup jednou týdně dojde? Proč si Anna nedává pozor na jazyk? Proč se Dalamánek nemůže normálně vysmrkat, aniž by kvůli tomu vzbuzoval rozruch? Proč to muselo skončit hloupou scénou, kdy táta křičí, Anna má na krajíčku a Dalamánek kvílí jako pominutý?

Já jsem přece teenager. To já bych měla křičet a brečet. Ale podívejte se na mě! Já jsem Stále Spokojená Sally, protože, no přece, protože!

Okatě natahuju ruku s roztaženými prsty. Anna vzhledne od výkresu. Podívá se na mě. Dívá se mi i na ruku. Ale modré oči má jako slepé. Vidí jen ty své pitomé králíky.

Popadnu batoh a rychle se loučím s Annou i tátou. Skoro mě nevnímají. Na záchodě narazím na nešťastného Dalamánka a rychle ho obejmu. Velká chyba! V místě, kde se o mě otřel nosem, mi na blůze zůstává slizká stopa. Dívá se na mě.

„Proč jsi na mě tak hodná, Sally?“ ptá se podezíravě.

Není čas na to, abych si teď hrála na Slečnu Sladkou a Radost Rodiny. Klidně se mohlo stát, že bych teď byla protivná a smutná. „No dobře. Až přijdu ze školy, budu hrozně *zlá*,“ zasyčím na něj, vycením zuby a naznačuju pohyby rukou, že ho čeká smrt uškrcením.

Nervózně se zahihňá a je vidět, že si není úplně jistý, jestli to je legrace, nebo to myslím vážně. Natáhnu ruku, abych ho podržela ve vlasech, ale on uhne. Usměju se na něj a odbíhám, protože hádku v kuchyni už nechci poslouchat ani vteřinu.

Táta s Annou se začali chovat, skoro jako by se nenáviděli. A už je toho trochu moc i na mě. Teď mi připadá divné, že když si táta vzal Annu, nemohla jsem ji vystát. Tenkrát bych dala nevím co za to, kdyby se mi podařilo je rozeštvat. Myslela jsem si, že je Anna ztělesněním všeho zla. Ale to jsem byla ještě malá. Nedokázala jsem být spravedlivá. Nenáviděla jsem ji jednoduše proto, že jsem si myslela, že se chce vetřít na místo mojí mámy.

Máma umřela, když jsem byla ještě malá. Stejně na ni každý den myslím. Ne pořád – jenom když je mi smutno. Ráda si s ní v duchu povídám a ona mi odpovídá. Jasně že vím, že to jsem jenom já. Ale stejně mě to uklidňuje.

Dřív jsem si myslela, že pokaždé, když jdu s Annou nakupovat nebo se k ní přitulím na pohovce, jsem hrozně zlá a nevěrná mojí mámě. Cítila jsem se pak hrozně. Měla jsem to Anně za zlé a nakonec se cítila hrozně i ona. Teď už naštěstí chápu, že tenhle způsob uvažování je ujetý. Můžu mít přece Annu ráda a *přitom* nepřestat milovat svou mámu. Je to úplně jednoduché.

A navíc mám dvě nejlepší kamarádky na celý život a ještě jeden den a netrápím se s tím, jestli mám radši Nađu, nebo Magdu. Mám je ráda obě a ony mají rády mě a já se už nemůžu *dočkat*, až se jim pochlubím.

Utíkám na autobus, protože chci přijít do školy co nejdřív. Prudce zahýbám za roh, batoh prosviští vzduchem a vráží přímo do toho blondáka, co jsem

do něj byla tak zamilovaná. Byl to Muž Mých Snů a Pohádkový Princ – až na to, že pak vyšlo najevo, že je gay. Ale i kdyby nebyl, je o mnoho starší než já a vypadá úplně senzačně, takže je jasné, že by ho ani ve snu nenapadlo chodit s teletubby z desáté třídy, která má vlasy jako koudel a na očích brýle a každých deset minut zrudne jako syrová roštěnka.

Ach jo, teď se *taky* červenám. On se na mě směje. „Ahoj. Tak to jsi ty, ta holka, co pořád někam utíká.“

„Promiň. Nepraštila jsem tě tím batohem do kolen?“

„Asi jo. Ale odpouštím ti to. Ty se asi hrozně těšíš do školy, viď?“

Povytahuju obočí. Alespoň si to myslím. Je ale docela dobře možné, že jsem nasadila nějakou potměšilou grimasu. „Jestli jako myslíš na učení, tak to moc ne. Nejsem zrovna studijní typ. Těším se na své kamarádky.“

„Jo tak. Jasně. Trochu holkám závidím. Můžete si o všem pokecat s kamarádkama. Kluci mají taky kámoše, to je jasný, ale asi si tolik nedůvěřují,“ vysvětluje. „No nic. Měj se.“

„Ty se taky měj. A příště si dám pozor, abych do tebe zase nevrazila.“

Pokračuju tanečním krokem v cestě a v ruce si pohupuju batohem. Pomalu se s ním seznamuju. Je moc prima. Ještě před několika měsíci bych z něj byla úplně na větvi. Co na větvi. Na mrakodrapu. Na měsíci! Teď je to sice fajn, ale nejsem z něho kdovíjak odvázaná. Je to prostě jenom známý. Víím, že má kluka – ale já taky.

Russell pro mě znamená víc než ten nejsenzacíjší kluk na světě. Ba ne – *on* je nejsenzacíjší kluk na světě, to už víím. Já ho totiž zbožňuju. A on zase zbožňuje mě. Včera večer mi to dokázal. *Počkejte, až to řeknu Nadě a Magdě!*

Rozbíhám se, doháním autobus a do školy přijíždím tak brzo, že tu ještě nejsou. To je poprvé po dvou a půl letech, co jsem přišla do školy dřív než ony. Tohle je zkrátka naprosto jedinečný den.

No *tak*, kde jste, holky? Ve třídě už je několik spolužaček, hlavně takové ty šprtky, jako je třeba Amna. Přemýšlím, jaké to asi je, být pořád tak nadřená a ve všech předmětech nejlepší. Ale výtvarka je jediný předmět, ve kterém není lepší než já. A je to taky jediný předmět, na kterém mi opravdu záleží.

Zajímá mě umění. Táta přednáší na umělecké průmyslovce. Plno lidí říká, že jsem po něm zdělila nadání. Jenomže se pletou. Zdělila jsem ho *po mámě*. I ona měla talent. Pořád si schovávám tu krásnou obrázkovou knížku, kterou mi vyrobila, když jsem byla ještě malá, plnou krátkých povídek o myšce jménem Myrta. Měla velké fialové uši a drobný světlefialový obličejík se špičatým růžovým čumáčkem a modrými vousky, které jí ladily s jasně modrým ocáskem.

Při vzpomínce na Myrtu mě bodne u srdce. Možná bych sama mohla zkusit namalovat nějaké nové obrázky Myrty. Ráda vymyslím kreslené postavičky. Mým nejoblíbenějším výtvozem je slůně Sally, jehož předlohou jsem já sama. Nejsem totiž drobounká jako myška. Připomínám spíš mohutného tlustokožce, ale zařekla jsem se, že se tím nebudu trápit.

V loňském školním roce jsem držela takovou děsnou dietu, že ze mě všichni začali šílet. Sama jsem taky byla tak trochu šílená, protože když jsem snědla něco jiného než lžičku žervé a lístek salátu, div jsem se z toho nezbláznila. Takový banán mi například připadal jako kalorická bomba, vždyť jeden má celých sedmdesát pět kalorií!

Konečně! Naďa vplouvá do třídy, tmavé oči jí žhnou,

dlouhé černé vlasy rámuji křídově bledý obličej. Naďa dokáže i ve školním svetru a sukni vypadat jako gotická královna. I když je pravda, že její obličej dnes není úplně bez barvy. Má na tvářích růžové skvrny. To bývá jediný viditelný projev jejího vzrušení. Snaží se tvářit lhostejně jako maska – ale v očích jí to jiskří jako čarodějnici.

Přehnaně na ni mávám prsty. Jenomže ona se na mě pořádně ani nepodívá. Jenom na mě mávne svými prstíky nalakovanými černým perleťovým lakem. „Tohle bys nikdy neuhádla, Sally!“ vyhrkne.

A já se ani nedostanu ke slovu, abych jí řekla, že mám *taky* úžasnou novinku!

.2.

Holky plačou



když jim
kamarádky
řekají hnusné
věci

To je celá Naďa. Mám ji sice hrozně ráda, ale ona mě musí *vždycky* trumfnout. Když jsme byly malé a já měla hroznou radost, že jsem dostala první barbínu, takovou tu klasickou pro malé holky, Naďa musela dostat sběratelskou barbínu, „Královnu noci“ s dlouhými vlasy a nádhernými tmavomodrými šaty. Byla zřejmě určená k tomu, aby zůstala nedotčená ve své původní krabici, ale Naďa ji vyndala a rozčesala jí její nádherné vlasy a nechala ji plachtit vzduchem, až jí vlála tmavomodrá sukně, a vykřikovat hrůzostrašné kletby a zaklínadla. Moje obyčejná barbína se s ní vůbec nemohla měřit. Ta Nadina se s ní nechtěla zahazovat. Prohlásila, že je hloupá a nudná a že nedokáže kouzlit a čarovat. Hodila se leda k tomu, aby jí dělala služku. Moje barbína tedy musela plnit různé podřadné a ponižující úkoly pro Královnu noci. Ani trochu se jí to ale nelíbilo – a mně taky ne.

Potom ovšem Nadina máma zjistila, že má Královna noci ve vlasech cucky a roztrženou sukni, protože čarovala moc vehementně. Královna noci byla promptně zabavena a uložena do svého umělohmotného paláce a Naďa měla zakázáno si s ní hrát celých čtrnáct dní. Jenomže jí to bylo fuk. Vyklonila se z okna svého pokoje a pateticky kvílela na vyděšené

kolemjdoucí: „Pomoc! Moje zlá matka mě tu zamkla a zahodila klíč!“

Když mi bylo deset, směla jsem si na školní diskotéku vzít svoje první neohrabané boty na vysokém podpatku – ale Naďa tam přišla v gotických špičatých lodičkách na jehlovém podpatku. Při tanci třikrát spadla, ale stejně vypadala hrozně dospělácky.

A od té doby, co chodíme na střední školu, je to ještě horší. Naďa dostala jako první měsíčky, jako první z nás polibek, měla jako první opravdického kluka. Liam je sice odporné zvíře, ale vypadá *fakt dobře* a je mu *osmnáct*. Rozešli se kvůli tomu, že Naďa zjistila, co je zač – ale *stejně* na něj pořád myslí. Dodnes.

„Seznámila jsem se se suprovým klukem! Je to prostě ztělesněnej ideál, Sally. Je tak dokonalej, až si říkám, jestli jsem si ho nevymyslela.“ Povytáhne na mě obočí. Umí to dokonale. Naznačuje mi tím, že někteří lidé rádi fantazírují o klukách a končí tím, že vykládají svým kamarádkám nehorázné lži. *Někteří* lidé – to znamená například já. Když Naďa začala chodit s Liamem, bylo toho na mě trochu moc. Navíc moje druhá nejlepší kamarádka Magda je taková kočka, že může mít kluka, na jakého si vzpomene. Připadalo mi, že jsem za nimi tak pozadu, že jsem si musela vymyslet tu báchorku o Danovi, děsně bombovém a vzrušujícím klukovi, s kterým jsem se seznámila o prázdninách ve Walesu. A když jsem začala, nedokázala jsem přestat. Udělala jsem z něj pana Dokonalého. Vážně je to prima pocít, že už nic takového nemusím dělat. O Russellovi si nemusím vymýšlet žádné báchorky. A teď... podívám se na svou ruku a doširoka roztáhnou prsty.

„Sally? Posloucháš mě vůbec?“ zpozorní Naďa. „A proč máš na prstě ten laciněj dětskej prstýnek?“

Trhnu hlavou, jako bych dostala facku. Dokonce o krok couvám, protože prostě nemohu uvěřit tomu, co říká. Naďa je přece moje *kamarádka*. Proč mi tak ubližuje? Zírám na ni tak dlouho, až se mi její bledý obličej a dlouhé černé vlasy začnou rozmazávat.

„Sally? Sally, co ti je? Ty *brečíš*?“ diví se Naďa.

„Ne, vůbec ne,“ vrtím hlavou a po tvářích mi stékají slzy.

„Jemine, Sally, co jsem řekla špatnýho?“ vyptává se Naďa a pokládá mi ruku kolem ramen.

Snažím se jí vykroutit, ale nepouští mě. „No tak, Sally, řekni mi to. Já to nechápu. Proč se najednou chováš, jako bych ti něco provedla? Snad jsem tě *nemohla* urazit tím, co jsem řekla o tom prstýnku.“

„Řekla jsi, že je lacinej,“ zamumlám rozhořčeně.

„A není? Nataša ten svůj nosila několik dnů a úplně jí zezelenal prst. Řekla jsem jí, že dostane gangrénu a že se jí to rozleze po celý ruce a že jí budou muset ten prst nakonec uříznout. Nataša dělala, jako že ji to hrozně vyděsilo, a šla s brekem žalovat mámě. Jenomže to byly jen předstíraný slzy, ne opravdický – ale ty tvoje jsou skutečný, Sally.“ Naďa natáhne ruku a opatrně mi stírá slzu.

„Nataša má stejnej prstýnek jako já? Stříbrnej se srdíčkem?“

„To není opravdický stříbro, ty hloupá. Tys ho nekupovala, vid’? Byl přibalenej v obalu *Miláčka*, toho novýho časopisu pro děti.“

„Ne, nekupovala jsem ho,“ zachraptím. „Dostala jsem ho od Russella.“

Bylo to tak romantické. Včera večer za mnou Russell přišel k nám domů. Ve čtvrtek se obvykle nevidáme, jenom v pátek a v sobotu, kvůli všem těm nudným úkolům a taky kvůli tomu, že Russell musí ráno vstávat hrozně brzy, protože roznáší noviny.

Roznáší *noviny*. Tak je to. Nešel mi ten prstýnek koupit do obchodu. Viděl ho u toho dětského časopisu, když roznášel noviny, a sebral ho z něj.

„Tys dostala od Russella prstýnek z časopisu *Miláček*?“ ujišťuje se Naďa. Pak už nic neříká. Ani nemusí.

Její tón se mi ani trochu nelíbí. Vlastně Russella nikdy neměla moc ráda. Nemůžu si pomoci, ale někdy si říkám, jestli to není jen žárlivost. Naďa vždycky touží jen po drsných a neurvalých klukách, kteří s ní zacházejí jako s nějakou věcí. Russell je hodný a inteligentní a je to umělec. Chová se ke mně jako k ženě, jako k přítelkyni. Nikdy se mnou nezašel příliš daleko. Naďa mi několikrát naznačovala, že je moc nezkušený nebo že mě doopravdy nemiluje. Ale to není pravda! *Umí* být vášnivý. Fakt je, že včera večer jsem měla co dělat, abych se udržela na uzdě, když jsme byli v mém pokoji.

Russell nakukal Anně, že přišel kvůli tomu, že mi nese olejové pastely na můj výtvarný projekt. Vlastně mi je *opravdu* nesl, ale pak jsme se nenápadně ztratili do mého pokoje. Anna měla plné ruce práce s Dálmánkem a s večerí a s novými návrhy na svetry, že si toho ani nevšimla. Seděli jsme s Russellem trochu nesměle na okraji mé postele. Předváděl mi, jak se s těmi pastely maluje, i když s podobnými maluju už od svých sedmi let. Pak mi ještě naskicoval předlohu k mému zátiší – lesklé červené papriky vedle žluté palice kukuřice a k tomu kontrastní tmavě fialové lilky. Vypadalo to děsně profesionálně, jenomže já jsem původně měla v plánu sestavit ze zeleniny svůj portrét. Obličej bych si udělala z malých nových brambor, oslnivě rudé rty z červených chilli papriček, oči z fazolových lusků a vlasy barvy kukuřice stažené mašlí z mladých karotek.

Byla jsem na ten originální nápad hrozně pyšná,

ale když jsem se pochlubila Russellovi, trochu mě setřel. Vyprávěl mi o jednom italském malíři, který na tohle přišel už před stovkami let. Možná bych nakonec přece jenom měla namalovat to zátiší. Anna stejně nemá chilli papričky ani fazolové lusky. Jediná zelenina, která se dá najít v lednici, jsou velké staré brambory, hodně žlutý květák, zapomenutý úplně vzadu, a v mrazáku balíček fazolí. Tenhle smutný výběr by nemohl inspirovat ani starého Arčimbolda, nebo jak se jmenoval.

Stejně mě trochu rozčilovalo, že mě Russell chtěl poučovat, jak si mám rozvrhnout kompozici – ale zároveň jsem pořád musela myslet na to, že je jeho tělo tak blízko u mého. Hrozně se mi líbil jeho soustředěný výraz, malá vráska na čele, horní zuby opřené o plný dolní ret a jeho tváře, které připomínaly brokev... musela jsem ho pohladit a on se ke mně otočil a políbil mě. Skicák spadl na podlahu, pastely se rozkutálely po koberci, ale my si toho ani nevšimli.

Za chvíli už jsme neseděli rovně. Úplně přirozeně jsme sklouzli na polštář a tam jsme si leželi v náruči. Nebyli jsme spolu doslova *v posteli*, ale v každém případě *na posteli*. Bylo to trochu zvláštní se vším tím nepořádkem okolo a mým starým medvídkem povalujícím se vedle nás na polštáři. Zavřela jsem oči a soustředila se na Russella.

Uši jsem ovšem zavřít nemohla. Zaslechla jsem prasknutí vchodových dveří – táta konečně přišel z práce, ale hrozně pozdě. Anna něco zakřičela a Dalamánek začal natahovat – nebyly to zrovna zvuky, které by nám dělaly to správné romantické pozadí. Pak jsme slyšeli Dalamánka, jak se řítí nahoru, dup, dup, dup, ve svých šněrovacích botách. Odtrhli jsme se od sebe pro případ, že by měl v úmyslu vtrhnout do dveří.